

Boven: Hier hoor je de geelgors zingen. Foto: Wim Dirckx
Onder: Piet Hardeman, bezieler van het Stiltepad. Foto: Hendrik Moeremans

De route trakteert je geregeld op de mooiste vergezichten. Foto: Hendrik Moeremans

Haiku's, hangmatten en heuvels nazomeren in het Heuvelland

Het Heuvelland: zo heet de driehoek tussen Poperinge, Ieper en de Franse grens. En die naam is niet verkeerd gekozen. Steile klimmetjes vanuit valleien boordevol natuur? Check! Een fascinerende geschiedenis? Dubbel check! Vanuit een hangmat haiku's lezen met viersterrenuitzicht? Tripel check. In het Heuvelland vind je gegarandeerd je *goeste*. **Tekst: Hendrik Moeremans**

Vandaag heb ik afgesproken met een heuse wandelcoryfee. Piet Hardeman, gepensioneerd leerkracht, conservator bij Natuurpunt Westland en mede-oprichter van de wereldvermaarde GR-wandelroutes, gidst me rond in zijn Heuvelland. Hij tekende zelf een route uit die vertrekt

vanuit z'n geboortedorp en maar liefst vijf natuurgebieden doorkruist: het Stiltepad van Westouter. "Reken genoeg tijd voor die 12,9 kilometer", had Piet me vooraf nog gewaarschuwd.

Snel begint het me te dagen wat Piet bedoeld heeft. Het had hier net zo goed

de West-Vlaamse Ardennen kunnen heten. Voor ons doemen uit de kluiten gewassen pieken op: de Scherpenberg, de Kemmelberg, de Vidaigneberg en de Zwarteberg, die al in Frankrijk ligt. "De helft van de tocht flirt je hier trouwens met de *schreve*, de Franse grens", weet Piet.

De reuzenpaardenstaart geeft het bos hier een prehistorische look.
Foto: Vilda/Rollin Verlinde

De kracht van stilte

Op de mooiste uitkijkpunten langs de route vind je zitbanken, houten ligbanken en hangmatten. “Het zijn plekken die mij telkens opnieuw raken”, vertelt Piet. “We hebben samengewerkt met bergdichter Geert De Kockere om op die rustpunten toepasselijke haiku’s te plaatsen.” Zachtjes praat de rust in het ruisen van bomen, lees ik. En dan valt het op hoe onwezenlijk stil het hier is. De bomen ruisen net als in het gedicht. En in de verte laat een geelgors z’n symfonie horen boven een akkertje met wintergraan. Maar autostrades, vliegtuigen of blèrende beats: het lijkt wel of ze niet bestaan in deze prettige plooi van de tijd.

De tocht brengt ons verder door de Broekelzen, een nat natuurgebied met bronbossen en graslanden. In het

voorjaar staat het hier vol bosanemonen, wilde hyacinten en pinksterbloemen en in het najaar nemen paddenstoelen het over en kleurt de beboste vallei geel, rood en oker.

Mijn 76-jarige metgezel zet er stevig de pas in. Door een donker bos met prehistorisch ogende reuzenpaardenstaarten, over plankenpaden en langs roestbruine hellingen vol wijnranken. Boven spelen zon, wind en wolken een spel met schakeringen van blauw tot zwart op de omliggende heuvels. “Het is hier altijd beter weer dan in het binnenland”, stelt Piet onomwonden. Ik lach schamper, maar Piet is zeker van z’n stuk: “ja ik weet dat de mensen dat niet willen geloven, maar er heerst een microklimaat in de Westhoek. Wij hebben dringend nood aan een eigen weerbericht”.

Van Cordoba tot in Lille

Als we boven komen, steken we wat verderop de Bellestraat over, met de allerlaatste café’s van België, chocolade- en vuurwerkzaken. Voor we de Douvevallei induiken, worden we op de zuidflank van de Vidaigneberg nog getrakteerd op een formidabel vergezicht: de terrils van de vroegere mijnstreek van Lens en de in de zon blinkende skyline van Lille. Boven ons bungelen de stoeltjes van kabelbaan Cordoba, wellicht de enige bergkabelbaan van Vlaanderen en met grote zekerheid de fotogeniekste. Niet toevallig hebben location hunters voor televisiereeksen als Eigen kweek en Taboe er hun oog op laten vallen.

Drie meter doorsnede. Manshoog. Onbeweeglijk. Beneden in de Douvevallei staat een mastodont van een knotwilg.

“De grootste van Vlaanderen - al had het maar een tiental meter gescheeld of hij had in Frankrijk gestaan”, geeft Piet toe. Net als we de vallei verlaten, schiet een ree voorbij langs het pad. Verderop staat de kerktoeren met kanteeltjes van Loker te pronken, in het groene decor van de Kemmelberg.

Spelen in de Kosmos

“Welkom in het Hellegat”, meldt Piet met een geheimzinnig lachje. Verderop leidt een spectaculaire bostrap ons zo’n 80 meter de diepte in, tot aan de kabbelende Hellegatbeek. “Als kind heb ik hier veel gespeeld, en van het water gedronken”, weet Piet.

Bovenop de Rodeberg vind je de Kosmos, een recreatiedomein dat helemaal in verval geraakte na de jaren 90. Het Agentschap voor Natuur en Bos heeft het intussen nieuw leven ingeblazen. Vandaag kirren kinderen aan een waterpartij met pomp en springt een opa achter z’n kleinzoon aan, van een avontuurlijke schuifaf. Het voormalige zwembad van het domein is omgevormd tot een amfitheater. Vanop de Rodeberg kan je wel 50 kilometer ver landinwaarts kijken, en de hoogste gebouwen van Oostende en Oostduinkerke zien.

Terwijl we met de Sulferberg het laatste natuurgebied van de stiltewandeling aansnijden, werpt de avondzon tussen enkele donkere wolken heen een feeëriek gloed over het Heuvelland. In de heuvelachtige weilanden staan hier en daar karakterbomen, verderop maken houtkanten de verbinding tussen de bospartijen. “Kleine landschapselementen, die voor heel wat dieren fungeren als een snelweg”, zegt Piet.

Op de vlucht

Op weinig regio’s drukte de wereldgeschiedenis zo zijn stempel als op de Westhoek. In Westouter waren er op een bepaald moment dubbel zoveel vluchtelingen als inwoners. “Het is moeilijk om je dat vandaag voor te stellen. Je moet weten dat Westouter achter de linie lag tijdens de Eerste Wereldoorlog”, zegt Piet. “Tot in april 1918 het Lenteoffensief van de Kemmelberg iedereen op de vlucht joeg.”

In de Gedachtenistuin voor Vluchtelingen lees je over de persoonlijke vluchtroutes van families. Je kan er letterlijk stilstaan bij vluchtverhalen van vroeger en nu. Geen symbolischere plek om de stiltewandeling te beëindigen. Vrijwilligers van de Elfnovembergroep beheren de tuin, waardoor hij een stukje wilder en bloeiender mag zijn dan een klassiek park.

Het is moeilijk om het Heuvelland te bezoeken en er niet op slag verliefd op te worden. Met lichte tegenzin wend ik de steven richting het grijze binnenland. En het gemeentebord van Heuvelland ben ik nauwelijks gepasseerd of het water valt al met bakken uit de lucht. Zou het dan toch waar zijn van dat microklimaat?

Dwalen in het Heuvelland

Na een dagje wandelen in de stilte van het Heuvelland wil je vast en zeker nog niet naar huis. Er is hier veel te ontdekken. Je kan fietsen en wandelen in de prachtige natuur van de Westhoek, historische bezienswaardigheden bezoeken of gewoon even nietsdoen en de rust verder laten inwerken.

B&B 't Heuvelhof

Bij B&B 't Heuvelhof kan je kiezen uit het gastenverblijf of de authentieke woonwagen. Een beetje verscholen in een bosje naast de weide met ezels en het paard vind je de prachtige roulotte. Ze is volledig gerestaureerd met ecologische materialen. In het gastenverblijf is er plaats tot 6 personen. Je reserveert het volledige verblijf voor een gezellig weekend met twee, met je gezin of vrienden. Achter de weide lopen er knooppuntenroutes op 'de Schreve'.

Meer info en reservatie:

B&B 't Heuvelhof, Zwartemolenstraat 8, 8951 Dranouter, www.theuvelhof.be, griet@theuvelhof.be, 0499-72 13 56

